

— Бягайте, таласъмът ни гони! — изписка Радка...
С писък и рев жетварите хукнаха към селото...

Цялото село научи изведнаж страшната новина и се изплаши. Бабичките изкочиха пред портите, заклатиха глави и заприказваха:

— Явил се!.. Таласъмът!.. Това не е на добро!..

Мъжете тръгнаха към кръчмата да научат по-добро новината. Кръчмата се изпълни. Дончо Бързака бледен и разтреперан, махаше ръце и разправяше:

— И гласът му страшен!.. Бучи като гърмотевица!..
Му-у-у-у!..

В това време в кръчмата влезе учителят Драгни.

— Какво?.. Каква гърмотевица? — запита той.

— Таласъмът!.. Явил се в гробищата!.. — прева-
ряха се да разправят неколцина.

— А, тъй ли? — рече учителят и се засмя.

— Дончо го видял и чул гласа му, — добавиха други.

— Вятър!.. Кой знае що му се е присторило!..
Плашите се като деца от гробищата и запустялата чер-
квица, — каза учителят.

— А бе, какво му се присторило, чул го човекът,
с ушите си чул... Таласъмът гонил чак до село и Цон-
човите жетвари, — надпреварваха се да разправят други.

— А Дончо зарязал колата и воловете си дори там!
— добави шеговито Боян, сърцат момък с кривнат кал-
пак над дясното ухо.

— Аз отивам да видя! — извика решително учителят.

— И аз ще дойда, — рече Боян.

— Ще дойдем и ние, — извикаха още няколко
момци, ученици на учител Драгни.

— Ще дойда и аз, да прибера воловете и колата си,
— рече Дончо.

— Да вървим, — извика учителят. Тръгнаха пет-
шест момци. Тръгна и Дончо.

Дружината бързаше. Изкочи скоро из селото и пое
пътя към гробищата.

— А бе, тръгнали сме тъй съвсем с голи ръце, —
извика Дончо. — Чакай да взема поне тая вила, — до-
бави той, отби се при една купа сено и грабна изпра-
вената вила.